

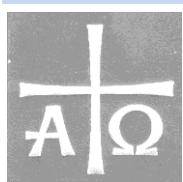
WYPŁYŃ NA GŁĘBIĘ

Gazetka parafialna

Par. św. Franciszka, ul. Fr. Ryxa 35, 05-505 Prażmów, tel 22 727 0595;
parafia.prazmow.pl; Nr konta 87 8002 0004 0037 1953 2026 0001

30 NIEDZIELA ZWYKŁA 29 października 294'17

ROCZNICA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA

LITURGIA SŁOWA

Czytanie I: Wj 22,20-26 * Ps 18 * Czytanie II: 1Tes 1,5c-10

Ewangelia: Mt 22, 34-40

Gdy faryzeusze dowiedzieli się, że Jezus zamknął usta saduceuszom, zebrali się razem, a jeden z nich, uczony w Prawie, zapytał, wystawiając Go na próbę: Nauczycielu, które przykazanie w Prawie jest największe? On mu odpowiedział: Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest największe i pierwsze przykazanie. Drugie podobne jest do niego: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się całe Prawo i Prorocy.

Oto słowo Pańskie

MIŁOŚĆ DO KOŚCIOŁA

Bóg jest miłością. Kochający Bóg objawił siebie najpełniej w swoim Synu umiłowanym, który z miłości do nas i do Ojca stał się człowiekiem i umarł na krzyżu dla naszego zbawienia. W centrum naszej wiary jest Jezus Chrystus – nasz Zbawiciel, którego bezgraniczną i ofiarną miłość poznajemy w tajemnicy krzyża. W Ewangelii czytamy o różnych opiniach na temat Jezusa z Nazaretu. Jedni mówią, że jest prorokiem, inni, że Mesjaszem.

Znajdujemy również opinie, które podważają mesjańską godność naszego Pana. I wreszcie skrajne stanowisko kapłanów i faryzeuszów, którzy chcą uwięzić Jezusa, widząc w Nim zwodziciela ciemnego i przeklętego tłumu., który nie zna Prawa.

Od wieków człowiek stawia sobie pytanie: „Kim jest Jezus z Nazaretu?” W wielkiej encyklopedii sowieckiej z czasów Stalina pod hasłem Jezus można było wyczytać w pierwszym

zdaniu stwierdzenie: „Postać mityczna”. Tak daleko system bezbożnego komunizmu oparty był na kłamstwie, że zaprzeczono faktom, wmawiając ludziom w imię ateistycznej ideologii, że Jezus nie jest postacią historyczną lecz wymysłem ludzkiej wyobraźni. Posłuchajmy niezwyklej opinii o Jezusie wielkiego filozofa duńskiego Sorena Kierkegaarda: „Chrystus nie uważał nigdy żadnego dachu za zbyt nędzny, żeby wstąpić pod niego z radością, ani człowieka za zbyt mało znaczącego, aby chciał zamieszkać w jego sercu, tak jak nigdy nie wyparł się Swojej Boskiej władzy. Także Jego potężny głos przemówi do ciebie: ‘Ja chcę być również wszystkim dla ciebie, być twoim Bogiem i zawrzeć z tobą moje przymierze. Nie będę już dla ciebie jak wiersz, którym zachwycasz się w chwilach szczęścia, ale od którego być może uciekasz, gdy tylko troski przesłonią twą duszę. Pozostanę z tobą, a gdybyś zagubił się daleko, gdybyś o mnie zapomniał, Ja nie zapomnę o tobie (Iz 45,15) i będę cię napominał, będę cię strzegł, przywołam cię w odpowiednim momencie, abyś o Mnie się oparł. Kiedy poczujesz się bezradny i wykończony, niebieskie siły będą się w tobie poruszać. Kiedy będziesz miał zwątpić, w odpowiedniej chwili poczujesz niebieską pewność”.

Ta bliska czułość Boga została nam dana w tajemnicy Kościoła – w świętych sakramentach i słowie życia. Wiemy, że słowo kościół ma podwójne znaczenie. Najpierw wspólnota wiary i miłości do której zostajemy włączeni przez łaskę chrztu świętego. Drugie znaczenie to budynek sakralny, w którym gromadzimy się na Eucharystii, głosimy słowo Boże i sprawujemy sakramenty. Oczywiście, że Kościół może istnieć bez kościołów. Tak przecież było w pierwszych trzech wiekach

chrześcijaństwa, gdy za wyznawanie Chrystusa groziła śmierć. Był to jednak szczególny stan próby wiary i gdy minął czas prześladowań chrześcijanie zaczęli budować swoje kościoły. Tam, gdzie docierała wiara w Chrystusa, gdy całe narody przyjmowały chrzest, gdzie rozszerzał się Kościół powstawały kościoły. Dzisiaj w Europie Zachodniej mamy sytuację odwrotną: gdy zanika Kościół znikają także kościoły.

Jak słyszymy w dzisiejszej Ewangelii miłość do Boga konkretyzuje się w miłości do człowieka. Możemy powiedzieć, że miłość do Kościoła – naszej Matki, która nas zrodziła do życia w łasce - konkretyzuje się w miłości do kościoła, w którym doświadczamy Bożej bliskości, Jego dobroci i miłości.

Jak wiemy pierwsza wzmianka o naszym kościele pochodzi z roku 1406. Dwieście lat później podczas wizytacji biskupiej z roku 1616 zapisano znaną uwagę: „Kościół zrujnowany, dla ubóstwa i starości ściany grożą zawaleniem”. Być może po tej uwadze kościół został wzmocniony i odremontowany ale jeszcze za życia tego pokolenia w roku 1656 podczas potopu szwedzkiego wróg naszej Ojczyzny i Kościoła katolickiego spalił go doszczętnie. Zbudowano na starym miejscu tymczasową kaplicę drewnianą i położono fundamenty pod obecny kościół parafialny. Ks. Bolesław Brajczewski w swej historii tak pisze: „Okolo roku 1800 ówczesny dziedzic Prażmowski Piotr Czołchański wznosił kościół murowany, obecnie stojący, lecz go zupełnie nie wykończył. Dopiero w 1817 roku Franciszek Ryx budowę dokończył i wewnątrz cały kościół urządził”. Dziękujemy dzisiaj za nasz kościół parafialny za wszystkich, którzy przez wieki troszczyli się o to, byśmy dzisiaj mogli tu wzrastać w miłości do Boga i człowieka. **Ks. Proboszcz**

CHRZEŚCIJAŃSKI KSZTAŁT PATRIOTYZMU

11. Zadania ludzi kultury. Odnosząc się do patriotyzmu i narodowej tożsamości, nie sposób też nie wspomnieć o odpowiedzialności twórców, ludzi kultury i mediów, których przywilejem i zadaniem jest poszukiwanie właściwych środków wyrazu, form i symboli, dzięki którym, jako wielka i różnorodna narodowa wspólnota możemy się komunikować oraz wspólnie przeżywać nasze doświadczenia, niepokoje i nadzieje.

Zjawisko globalizacji stawia przed nimi tym ważniejsze zadanie ukazywania kolejnym pokoleniom Polaków dramaturgii naszych dziejów, a także piękna polskiej ziemi oraz niepowtarzalnego wyrazu polskiej literatury, muzyki, sztuk plastycznych, filmu czy teatru. A głębokie zmiany społeczne i technologiczne czynią dziś szczególnie istotnym wyzwaniem poszukiwanie odpowiedniego języka ekspresji oraz symbiozy kultury wysokiej z masową, dzięki któremu wielka tradycja polskiej kultury i bezcenne doświadczenia pokoleń poprzednich spotkają się z doświadczeniami dnia dzisiejszego, a także nadziejami i niepokojami pokoleń najmłodszych.

Dlatego wyrażamy nadzieję, że w tej trudnej i odpowiedzialnej wobec tożsamości narodowej misji, polscy twórcy cieszyć się będą nadal wsparciem całego społeczeństwa oraz władz samorządowych i rządowych.

12. Harcerstwo, organizacje pozarządowe i samorządowe. Mówiąc o kształtowaniu postaw patriotycznych chcemy też wspomnieć o ważnej roli organizacji społecznych. Na szczególne wyróżnienie i uznanie zasługuje służący naszej Ojczyźnie ruch harcerski. Polscy harcerze w czasie II wojny światowej, tworząc unikalny wzór patriotyzmu, zapisali najpiękniejsze karty swej historii. Dlatego wychowawcze zaangażowanie tysięcy druhen i druhów włączające kolejne pokolenia Polaków w piękną tradycję służby Bogu, Polsce i bliźniemu, staje się jednocześnie szkołą koleżeństwa, odpowiedzialności i samodzielności. Warto więc, by władze publiczne wspierały już istniejące drużyny harcerskie, stwarzając jednocześnie warunki do powstawania nowych drużyn.

Ważną rolę do odegrania w tym zakresie mają także inne organizacje społeczne i pozarządowe: organizacje charytatywne, kluby turystyczne, koła miłośników przyrody, stowarzyszenia historyczne, ruch czytelniczy, kluby sportowe, towarzystwa kultywujące lokalną tożsamość i kulturę. Wszystkie te oddolne inicjatywy społeczne, często ponad podziałami politycznymi, tworzą społeczeństwo obywatelskie, budują narodową solidarność i wspólnotę, przybliżają piękno rodzimej przyrody, kultury i tradycji, stając się szkołą polskiego patriotyzmu. I wszystkie zasługują na szacunek oraz wsparcie.

Trzeba też w tym kontekście docenić rolę samorządów lokalnych. To one, dźwigając odpowiedzialność za codzienny kształt życia lokalnych społeczności, w tym polskiej szkoły, odpowiadają za patriotyczną edukację młodego pokolenia. To samorządy, często ponad podziałami politycznymi, biorą na siebie trud godnego przybliżania, upamiętniania narodowych rocznic i bohaterów. Ponadto, to właśnie samorządy kultywują lokalne formy patriotyzmu i tożsamości, dzięki którym polskość wyraża się w całym bogactwie i różnorodności naszych małych ojczyzn. (cdn)

UROCZYŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

Uroczystość Wszystkich Świętych - jak każda uroczystość w Kościele - ma charakter bardzo radosny. Wspominamy bowiem dzisiaj wszystkich tych, którzy żyli przed nami i wypełniając w swoim życiu Bożą wolę, osiągnęli wieczne szczęście przebywania z Bogiem w niebie. Kościół wspomina nie tylko oficjalnie uznanych świętych, czyli tych beatyfikowanych i kanonizowanych, ale także wszystkich wiernych zmarłych, którzy już osiągnęli zbawienie i przebywają w niebie. Widzi w nich swoich orędowników u Boga i przykłady do naśladowania. Wstawiennictwa Wszystkich Świętych wzywa się w szczególnie ważnych wydarzeniach życia Kościoła. Śpiewa się wówczas Litanię do Wszystkich Świętych, która należy do najstarszych litanijnych modlitw Kościoła i jako jedyna występuje w księgach liturgicznych (w liturgii Wigilii Paschalnej; ponadto także w obrzędzie poświęcenia kościoła i ołtarza oraz w obrzędzie święceń). W pierwszych wiekach chrześcijaństwa w Kościele nie wspomniano żadnych świętych. Najwcześniej zaczęto oddawać cześć Matce Bożej. Potem kultem otoczono męczenników, nawiedzając ich groby w dniu narodzin dla nieba, czyli w rocznicę śmierci. W IV wieku na Wschodzie obchodzono jednego dnia wspomnienie wszystkich męczenników. Z czasem zaczęto pamiętać o świątobliwych wyznawcach: papieżach, mnichach i dziewicach. Większego znaczenia uroczystość Wszystkich Świętych nabrała za czasów papieża Bonifacego IV (+ 615), który zamienił pogańską świątynię, Panteon, na kościół Najświętszej Maryi Panny i Wszystkich Męczenników. Uroczystego poświęcenia świątyni wraz ze złożeniem relikwii męczenników dokonano 13 maja 610 roku. Rocznicę poświęcenia obchodzono co roku z licznym udziałem wiernych, a sam papież brał udział we mszy św. stacyjnej. Już ok. 800 r. wspomnienie Wszystkich Świętych obchodzone było w Irlandii i Bawarii, ale 1 listopada. Za papieża Grzegorza IV (828-844) cesarz Ludwik rozciągnął święto na całe swoje państwo. W 935 r. Jan XI rozszerzył je na cały Kościół. W ten sposób lokalne święto Rzymu i niektórych Kościołów stało się świętem Kościoła powszechnego.

Z O G Ł O S Z E Ń

- **Wypominki roczne** są przyjmowane po każdej Mszy w zakrystii.
- **W środę Uroczystość Wszystkich Świętych.** Msze św. w kościele według układu niedzielного. Suma o godz. 12⁰⁰ odprawiona zostanie na cmentarzu. Po Mszy procesja z modlitwą za zmarłych.
- W czwartek Dzień Zaduszny. Msze święte o godz. 9³⁰ i 17⁰⁰. Jak co roku 2 listopada po Mszy o godz. 9³⁰ będę święcił na cmentarzu nowe nagrobki.
- Różaniec wspominkowy od 3 do 9 listopada (z wyjątkiem niedzieli) o godz. 16³⁰.
- W piątek przed południem nawiedzamy chorych a od godz. 15 adoracja i spowiedź.
- W sobotę różaniec wynagradzający po Mszy wieczornej.
- Z naszej wspólnoty parafialnej odeszli do Pana **Ś.P. Marian CHMILECKI, Ś.P. Leszek SOWA i Ś.P. Halina SNOPEK. Wieczny odpoczynek...**